

KANÁLISLÁNY

KISS NOÉMI

A kislány, akit a kikötőben találtak, tizenegy, tizenkét éves lehetett, és azt írták fel róla, hogy a tüdeje vízzel telt, teste felpuffadt. A lány szájából váladék folyt, ami odaszáradt az ajkára. A gyanú: fulladásos halál. Először a városi kórházban vizsgálták tovább, itt az ügyeletes orvos is megállapította a halálát. Felöltöztették, és autóval átvitték a rendőrségi vizsgálóba, hogy a rendőrök az orvosi szakvéleményt elkészíthessék. Itt újra visszaöltöztették a kislányt a kardigánjába, és ráadták a kordbársony szoknyáját, hogy ezután majd boncolásra vigyék. Pár nappal később elkészült az igazságügyi szakvélemény: a gyereket megfojtották. Ezt követték a kihallgatások, a vádirat és az ítélet, minden nagyon gyorsan zajlott, pár nap múlva ítéletet hoztak, az ítélet pedig halál.

Apát édesapának, anyát édesanyának nevezi a jegyzőkönyv. A kislányt pedig törékenynek. Kis testnek. Mert a kislány, a gyerek, a halott csecsemő nem ugyanaz a test, mint háborúban gyilkolni, felakasztani valakit, börtönbe menni szemlére. Trafikba, kapualjba, hátsó udvarokba, a téglagyári kúthoz vagy pöcegödörhöz. Márpedig ott is találtak gyerekeket abban az időben, mondja a nagyapám, aki 1948 és 1951 között a rendőrségen dolgozott orvos szakértőként. Tőle halottam a balatoni lányról. Akasztások és kivégzések után a hulla nyomozati anyaga rövid, pár mondat mindössze. Öngyilkost vizsgálni is teljesen más eset, a protokoll rövid, lezárják az ügyet, senkit nem keresnek. A kislány ártatlanságához nem fért kétség, és épp ezért még a gyakorlott halottszemlélő orvost is megviselte az ilyen ügy. Aztán mégis igyekeztek elhallgatni, rövidre zárni, a munkások között sok ilyen eset volt, rengeteg halott gyereket és csecsemőt találtak azokban az években.

Kanálislány, ezt a nevet adom neki. Tizenegy éves vagyok, amikor nagyapa elmeséli a történetét. Rákos betegen fekszik a párnáján, és minden részletre kiterjedő leírást ad. Az egész akta a fejében van, de arra nem emlékszik, pontosan hogy és miért halt meg, ki volt az elkövető. Egész éjjel nem tudtam aludni. A kislány a házunkban van, egészen biztos vagyok benne. Hallottam a hangját a folyosó végi fürdőszobából. Segítséget kér, de én nem bírok megmozdulni. Segíteni szeretnék neki, de nem bírom mozgatni a karomat. Odatapadnak a végtagjaim az ágyhoz. A lány egyre csak nyöszörög. Néha meg mintha dalolna, akár egy kismadár, cinke. Mikor végre nagy nehezen kijutok a fürdőszobába, ott fekszik a padlócsempén. Hassal lefelé fordul, ahogy a kövek között feküdt a kikötőben. Feje a lefolyón, szuszog, él, egészen biztos vagyok benne, hogy nem halt meg. Odaguggolok. Megmozgatom a felpárnázott, puha testét, szeretném átgörgetni, hogy lássam az arca vonásait, jégheg, ahogy megérintem az ujjammal, csurom víz. Felébredek.

A napokban újra eszembe jut a lány, szeretném megkeresni őt, megírni a történetét. Szeretném tudni a parányi részleteket, az anya elbeszélését, az apa vallomását. Olyan jó lenne összerakni a szilánkokat. Kutatni kezdek utána. Nagyapám nevét írom be a keresőbe, de nem ad ki semmit. Az ötvenes évek iratai hiányosak. Elmegyek a levéltárba, és a rendőrségi akták között keresem. Gyilkossági ügyek, alig kapok valamit, emberölés, női elkövetők. Időszűkítés, újságcikkek, igazából semmi érdekes. Napok, hetek telnek el, körülbelül negyven esetet lapozok át. Közben feltűnő, milyen sok a női elkövető az emberöléseknél, és

ennek megfelelően sok a gyerekhalál is. Aztán egészen váratlanul, egy januári, zúzmarás hétfői napon megtalálom az aktáját. Száznyolcvanhat oldal. Igen, ez ő lesz. Viktória, így hívták, ma már ezt is tudom.

***

Bajor Emma és iskolás lánya a balatonvilágosi üdülőben töltöttek két hetet 1951 júniusában. Itt Bajor Emma közelebbi viszonyba került Tóth Lajos gondnokkal, aki az állami üdülőben dolgozott. Anya és lánya mégis együtt, kettesben indultak el sétálni aznap este a Balaton partjára. Bajor Emma szerint a lánya másnap elcsavargott és csak két nappal később jelentette be, hogy eltűnt.

Bajor Emma vallomása

Június 14-én elmentünk a kislánnyal kettesben két hétre Balatonvilágosra nyaralni. Leánnyal a nyaraláskor gyakran el szoktunk menni az esti órákban sétálni. Ezek a séták nagyon hosszúak szoktak lenni, nekünk úgy pihentető.

Folyó hó 22-én, vacsora után, ami borsóleves volt és mákos tészta, elindultunk Siófokra. Felvettem magamra barna szoknyámat és piros pulóveremet, leánnyomra pedig a kék csíkkal meghosszabbított piké ruháját, arra kék kordbársony szoknyáját vetettem fel. Leánnyomon hegyénél kivágott használtfélcipője volt fekete színben. Körülbelül este 9 óra felé értünk a kikötőbe. Az üdülőportán aznap Sóki nevezetű portás tartózkodott, és valakivel szobájában beszélgetett. Nem vett minket észre. Fliegl Elvira ápolónővel találkoztunk még útközben, egyikünk sem szólt, hanem tovább mentünk a kikötött hajók felé. Ott pihentünk meg egy padon, ahol a hajók vannak nyáron kihelyezve, leültünk mind a ketten, a vízzel szemben a lányom, bal oldalt én. Lábunkat mind a két oldalt a Balaton felé helyeztük el. Hátunkkal a padnak támaszkodtunk. Beszélgettünk, majd kis idő múlva a lányom ölembe hajtotta a fejét és elaludt.

Ekkor szinte álomszerűen vonult át az agyamon az a gondolat, hogy milyen nyomorúságos életem van, és hogy leánnyomra is milyen nehéz sors vár. Arra gondoltam, hogy mennyivel jobb lenne, ha meghalna ő is, meg én is. Mintha szuggesztió ért volna, zsebembe nyúltam, és az ott tartott összecsavart állapotban levő, használt, kb. fél méter hosszú zsinógot – amit előrelátható vásárlásokból származó dolgok összekötözése céljából mindig magamnál szoktam tartani – a zsebemből kivettem, aminek a két végét megfogva leánnyom nyakára fontam egyrétbe, majd utána egy csomót kötöttem rá, és ezután erősen húzni kezdtem a zsinór két végét. Hogy mennyi ideig húztam, arra nem emlékszem. Arra eszméltem fel, hogy a Sétány felől két személy közeledett, akiknek láttára a zsinóron még egy csomót kötöttem úgy, hogy annak két vége az áthúzás következtében egy irányban helyezkedett el. Lányom fejét ölemből letéve, lábát megfogva magam felé (a kikötő felé) fordítottam és egy lökéssel a kanális kövei közé toltam.

Megemlíteni kívánom, hogy mielőtt leánnyom testét a kövek alá toltam volna, a rajta levő rózsaszín kardigánt és cipőjét lehúztam, és a Balatonba dobtam. Nyakáról aranyláncát, melyen pókhálót ábrázoló medálium volt, leszakítottam, és a láncot magammal vittem. Nem voltam tudatában cselekedetemnek, és nem is gondoltam arra, hogy mit cselekszem. Ez csak akkor jutott eszembe, amikor leánnyom a zsinór meghúzása következtében mozdulatlaná vált, és már nem lélegzett. Ekkor gondoltam arra, hogy kislánnyomat a vízbe hengerítem, és magam is utána ugrok, vagyis öngyilkos leszek, azonban ebbéli szándékomban a két jövő személy megakadályozott.

Lányom holttestét elhagyva az üdülő felé indultam, Balatonvilágos irányába. A kezemen levő aranyláncot már nem emlékszem, hogy hol, eldobtam, mert arra gondoltam, hogy nem érdemlem meg a leányom emlékét, mert megborzadtam cselekedetemről. Körülbelül félúton egy sétáló házaspártól, mivel a férfi dohányzott és nálam gyufa nem volt, tüzet kértem, és egy cigarettát elszívtam.

A fenti cselekményt nem tudatosan hajtottam végre, és szinte napokig álomszerűnek tűnt az egész cselekmény, önmagam előtt sem ismertem el, hogy én követtem volna el a fent leírtakat, arra gondoltam, hogy ez nem is igaz, hanem csupán egy rossz álom volt.

Beismerem bűnösségemet, mert szerintem a lehető legnagyobb bünt követtem el, hogy anya létemre gyerekeket megöltem. Mentségemre szolgáljon, nem tudattal cselekedtem, mert életem célja, és akit a világon a leginkább szerettem, gyermekem volt, és ma sem tudom még megmagyarázni magamnak, mi volt az oka annak, hogy gyerekeimet életétől megfosztottam. Ennek egy magyarázatát látom, hogy pillanatnyi elmezavaromban saját életemtől megriadva, és lányom nehéz jövőjétől való félelmemben követhettem el a fent megírt bűncselekményt.

Cselekményemet már nagyon megbántam, átérzem bűnösségemet. Azonban azt a tudatot, hogy életem legjobban szeretettjétől fosztottam meg magam, kérem, méltányolni szíveskedjenek.

Más mondanivalóm fenti ügyel kapcsolatban nincsen. Védőbeszédemet minden kényszer nélkül tettem meg és azt aláírom.

Dosszié

Bajor Emma elítélt fogolydossziéját 2020. január 9-én emelik ki kérésemre a Fővárosi Levéltárban. Megérkezik az olvasóba január 13-án.

Bajor Emma Polgáron született, a gyilkosság idején ápolónő Budapesten, elmeosztályon dolgozott.

Bajor Emma elítélt, VIII. a. 118765/1951. Az akta 186 oldal, fehér lapba csomagolva. Szakadt, penészes lapszélek. Könnyen szétesik. A borító tartja össze a lapokat. Írógéppel írt besárgult lap, van olyan jegyzőkönyvi rész, amit kézírással, de inkább géppel írtak le, rengeteg hibával. Sok az utólagos húzás, betoldás, aláhúzás. Legalább két aláírás minden jegyzőkönyvi rész végén. Ítélethirdetés, aztán a beismerő vallomás. Értesítő rész: a felek és a bűnügyben szereplő más személyek, huszonegyen vannak. Rokonok, munkatársak, üdülővendégek. Halotti szemle.

Itt van a nagyapám kéznyoma, aláírás, a kislány már halott volt, amikor behozták a rendőrök pokrócba csavarva a városi kórházba. Kék ceruzával, posta íróval beszámozott oldalak és a lényeges kulcsmondatok aláhúzva: a 186. utolsó oldal: kegyelmi kérvény, elutasítva – pecsét. Cigarettahamu, hajszálok és gumiradírtól maradtak.

Halotti bizonylat, jegyzőkönyv

Készült 1951. június 23-án

A helyszínen megállapítást nyert, hogy egy kb. 12-13 éves leány a kanális kövei között a jobb oldalán fekszik, egyik lábszára kinyújtva, a másik kissé meghajlítva van, míg bal keze a nyak magasságában az arc előtt van meghajlított állapotban. Az arc bal oldala erősen lilás színezésű, poros, mely szennyeződés a jobb fület is teljesen elborítja. A végtagok tiszta állapotban vannak.

A holttestet a kövek alól kiszedve a következőket lehetett megállapítani;

Személy leírása: Kb. 150-155 cm magas, szőkés-barna hajú, haja két copfba van fogva, melyek fekete cipőfüző résszel vannak megkötve. A hajazat koszorúban van a fejre feltéve.

Arca kissé megpuffadva, ovális, szeme barna, szemöldöke ívelt, szőke, orra pisze, ajka duzzadt, fogazata épek, két alsó metszőfogai kissé nagyok.

Ruházata: kék kordbársony szoknya, baloldalt félig nyitott, 5 db gombbal gombolható, mely része a megtaláláskor nyitva volt. Ingblúznak használt női fehér ruha, melynek alsó része kb. 20 cm hosszban, annak rövidege miatt kékszínű anyaggal toldva. Rózsaszín kötött fürdőruha. A blúzon közepén 4 db gomblyuk, azonban azt nem használhatták, annak pótlására 4 db. kapocs (patent) volt varrva, mely a feltaláláskor nyitva volt.

A holttesten külső sérelmi nyom, kivéve az alátuszkolásakor keletkezett horzsolásokat, nem volt. A nyakon a pajzsporc felett egymagasságú körkörös kb. 3 mm. széles és 4 mm mély zsinogelési barázda látható, melyben egy cukorspárga található, ami a nyak bal oldalán kb. 20 cm nagyságban masniban végződik.

A holttest teljesen kihűlt állapotban volt. Az arc, a test és a végtagok baloldalán nagy kiterjedésű, ujjnyomásra még kissé halványodó sötét szederjes hullafoltok vannak. Az orrban véres, illetve fehér savó látható, úgyszintén a kissé nyitott szájban is.

A rendőrorvosi vizsgálat szerint a halál kb. 10-12 órája állhatott be.

A fent leírtak alapján minden bizonnyal bűncselekmény forog fenn.

A kanális a parttól körülbelül 10 méterre folyik el, ahol a holttestet beerőszakolták, sűrűlódási nyomok fedezhetők fel a gypes, kavicsos felszínen. A szoknya, a nyitott blúz, tovább a kar védekező helyzetben való tartása, a zsinogel való megfojtás arra következteti a bizottságot, hogy kéjgyilkosság történt.

Az elhalt lába nem a mezítlábas benyomását kelti, ugyanis lábszára a zokni magasságáig barna, míg attól lefelé a bőr szinte világosabb. A feltevés az, hogy az elhalt lábáról úgy a zoknit, mint a cipőt az ismeretlen tettes leszedhette, melynek alapján a rablás gyanúja is fenn áll. A Törvényszéki Orvostani Bontani Intézetben a holttest lemeztelenítése után megállapítható, hogy az elhalt szemérem szőrzete még nem nőtt ki, nemileg érintetlen – szűz.

A bűncselekmény felderítése érdekében a szakcsoport a kellő intézkedést megtette.

aláírás: S. Tibor

rendőr százados

Bajor Emma ápolónő első vallomása

június 25.

Rendőrségi jegyzőkönyv

Polgáron születtem, ahol 18 éves koromig laktam. Szüleim házában laktam, és mint háztartási alkalmazott különböző háztartásokban dolgoztam. Betöltve a 18 esztendőmet, beleszerettem Szarka Béla polgárdi kántortanítóba, akitől teherbe is estem. Mivel nem akartam, hogy terhességemet a faluban lássák, ezért Szolnokra mentem, ahol mint háztartási alkalmazott helyezkedtem el, 1939. év június hó 17-én született lányom, Tóth Viktória. 1944 őszén Budapestre jöttem, azonban a gyermeket nem hoztam magammal, hanem Jászladányban egy családnál hagytam. Budapesten mint háztartási alkalmazott dolgoztam eleinte, majd elvégeztem egy gyors- és gépirótanfolyamot, és 1945. év közepén bankhoz kerültem mint tisztviselő. Később újra mint takarítónő dolgoztam. 1946-ban mint takarító nyertem felvételt a János kórházba. Gyermekemet akkor hoztam fel Budapestre, amikor már a kórházban mint ápolónő működtem. Ezen időtől fogva a János kórház különböző osztályain dolgoztam ápolóként. Szarka Béla a felszabadulásig 30-40 pengő tartásdíjat fizetett. Tudomásom szerint Szarka jelenleg külföldön él. Berlinbe költözött.

1947-ben ismerkedtem meg dr. Illyés Géza orvossal, aki a János kórházban teljesített szolgálatot. Nevezettel tekintve, hogy kölcsönösen megszerettük egymást, szoros viszony fejlődött ki köztünk, ami három éven keresztül tartott. Viszonyunknak nevezett rossz család-

di élete következtében beállott öngyilkossága vetett véget. Az év februárjában kislányomat, tekintve, hogy munkám miatt kellő neveltetésben részesíteni nem tudtam, Nagytéténybe az apácákhoz adtam nevelés céljából, ahol két esztendeig tanult.

1950. decemberében férjhez mentem, illetve megjött hadifogságból régi ismerősöm, Bajor József. A régi ismertség alapján és mivel gyermekemnek apát szerettem volna kapni, így férjhez mentem Bajor Józsefhez, azonban házasságom, mivel gyermekemhez és hozzám is goromba volt, nem sikerült, ezért három hónapi házaselet után elváltam. A további időkben olyan férfi ismerősöm, akivel közös jövőt akartam volna kovácsolni, nem volt. Együtt élttem gyermekemmel, akit midőn a második osztályt elvégezte, Nagytétényből hazahoztam, és a Városmajori általános iskolába beíratam. Lányom annak ellenére, hogy jófejű kislány volt, nem tanult, és mindig rossz bizonyítványt hozott haza. Én leányomat rajongásig szerettem, és igyekeztem pótolni apját, ezért minden kérését, ami csak módomban állott, teljesítettem. Leányom tisztában volt vele, hogy mennyire fontos nekem, ezért többet megengedett magának, mint a legtöbb gyermek az anyjával szemben.

Ez év nyarán egy tantárgyból megbukva hozta haza iskolai bizonyítványát. Igyekeztem leányomnak megmagyarázni helytelen viselkedését, és próbáltam megbüntetni azzal, hogy születése napjára nem vettem neki semmilyen játékot. Elhatároztam, hogy a nyár folyamán leányomat először húgomhoz Földes Miklósné Bp. X. ker. Dér u. 23. sz. alatti lakoshoz küldöm nyaralni, majd utána Polgárra, az ott élő rokonaimhoz ment volna le. Húgomhoz kislányom gyakran eljárt, aki 1950. év májusában került Budapestre, ugyanis itt ment férjhez. A gyermeket húgomék is szerették, és örültek, ha a kislányomat hozzájuk kiküldtem. Sajnos kislányom elég szófogadatlan volt, gyakran elcsavargott, és hazudott nekem. Ezért fordulhatott az elő, hogy eltűnését nem azonnal jelentettem be a rendőrségen. Inkább vártam, hátha előkerül, vagy hazatalál. Két nap után kezdtem aggódni érte.

Elmeorvosi szakvélemény

Vádlott apja részeges volt, és a vádlott fiatal korában ebben a környezetben nőtt fel, azonban említésre méltó családi terheltség nem mutatható ki. Vádlott fiatal korában igen jól tanult, később is magasabb képesítést szerzett. 18 éves kora óta állandóan dolgozik, munkájában mindig felfelé haladt. A háztartási alkalmazottból hivatalnok lett, majd a kórházi takarítónőből az osztály főápolónője. Értelmi képessége az átlagot lényegesen meghaladja. Nagyobb betegségen nem ment keresztül, életében törés vagy zökkenés nem észlelhető.

A vizsgálat alatt legfeltűnőbb volt az a hidegség, ahogy a cselekménnyel szemben viselkedett. Ahogy megemlítettük a szokatlanul tragikus esetet, egészen hidegen – mintegy tőle távol állót – adta elő. Igen jellemzőnek tartjuk azt a két körülményt, amelyet az előzményben, illetve a vizsgálat leírásakor megemlítettünk. Amikor a rendőrségi beismerő vallomását befejezte, akkor a gyermeke halálát mint enyhítő körülményt hozta fel. Azt is megjegyeztük, hogy az első, órákon át tartó vizsgálatunknál érzelmi megrezdülést /sírást/ akkor lehetett észlelni nála, amikor a rendőrségi kihallgatáskor érzett bánásmódról /tehát a saját személyét ért sérelemről/ számolt be. A cselekmény elkövetése után tanúsított viselkedése pedig jellemző arra a nagy önuralomra, mely szintén egyik tulajdonsága személyiségének.

Mindezek a tulajdonságok arra mutatnak, hogy vádlott érzelmileg sivárabb egyén. Akinél a befelé fordulás /saját személyével való törődés/ áll az előtérben.

Ebből a személyiség szerkezetből következik az, hogy gyermekéhez nem tudott szeretettel kapcsolódni, amely érzelmi kapcsolódás ennek a tragikus tettek elkövetését megakadályozhatta volna. Élettörténetén végigtekintve azt lehet megállapítani, hogy leánya kétszer állt „boldogsága” útjában.

Először, amikor első /és talán egyetlen nagy szerelme/ hirtelen befejezését jelentette az, hogy az áldozattal más állapotban volt. Másodszor, amikor – úgy látszik – az életben való elhelyezkedését házasságon belül megakadályozta az, hogy férje és gyereke közt rossz viszony volt. Ezen kívül több szeretői viszonyt is fenntartott.

A rendelkezésünkre álló adatokból így tudjuk a cselekmény ép-lélektani hátterét megmagyarázni.

A vádbeli cselekmény bűnügyi megítélésénél elmeorvosi szempontból a következőkre kell tekintettel lennünk: Vádlott nagyobb betegségen nem ment keresztül, életében, mint említettük, törés nem volt észlelhető, a vádbeli cselekmény elkövetéséig felelősségteljes munkáját kifogástalanul végezte el. A cselekmény elkövetésének részleteire jól visszaemlékezik. Az első időben avval szemben ravaszul védekezett, a beismerő vallomásban pedig az egész cselekmény lefolyását pontosan elmondta. A személyes vizsgálatkor sem az idegrendszer részéről, sem elmebeli téren semmiféle zavart nem lehetett észlelni, így véleményünk az, hogy a vádbeli cselekmény elkövetésekor nem szenvedett és jelenleg nem szenved elmebetegségben vagy öntudatzavarban. Olyasmiben, ami képtelenné tette volna vagy képtelenné tenné a cselekmény társadalmi veszélyességének felismerésére, vagy az akaratának megfelelő magatartásra. Korlátozó körülményeket sem észleltünk.

Budapest, 1951. július 31.

Dr. B. László, elmeszakértő

Dr. K. Endre, törvényszéki orvosszakértő

Kegyelmi Kérvény

Tisztelt Megyei Bíróság!

Bajor Emma vádlottat, az ellene B.III.4780/1951. sz. alatt folyamatban lévő bűnügyben, a t. Megyei Bíróság 1951. augusztus hó 2-án meghozott és kihirdetett ítéletében bűnösnek mondotta ki a Btk.278.§-ában meghatározott gyilkosság büntetésében, és ezért őt főbüntetesként halálra, mellékbüntetesként teljes vagyonának elkobzására ítélte el.

Az ítélet ellen bejelentendő fellebbezésre vádlott 3 napi gondolkodási időt fenntartott, alulírott védő azonban az enyhítés miatti fellebbezésemet az ítélet kihirdetése alkalmával bejelentettem.

Bár remélem, hogy fellebbezésem folytán a fellebbezés elbírálására hivatott a Magyar Népköztársaság Legfelsőbb Bírósága, a vádlottra kiszabott büntetést enyhíteni fogja, mégis védői óvatosságból az alábbi kegyelmi kérelmet az előirt határidőben tisztelettel előterjesztem: Kérem a t. Megyei Bíróságot, hogy vádlottat kegyelemre ajánlani szíveskedjék.

A vádlott kisparaszti családból származó, szegénysorsban élte le fiatal éveit, 18 éves korában a falujabeli nős kántortanító karmaiba került, aki a fiatal lányt elcsábította, ebből a viszonyból származott azon gyermek, aki a vádlott cselekményének áldozata lett. Vádlott az elmúlt társadalmi rendszerben, a törvénytelen gyermekét titkolva, cselédsorsban tengette életét, csupán a felszabadulás hozta, meg számára a felemelkedés lehetőségét.

A vádlott lelkiállása ebben a bűnperben nem tárult fel teljesen, ugyanígy nem állapítható meg kétségtelenül és bebizonyítottan a gyilkosság oka sem.

Annak ellenére, hogy az orvosszakértők a vádlott teljes beszámíthatóságát és büntethetőségét állapították meg, nyitott kérdés marad: az a körülmény, hogy vádlott a János Kórház elmeosztályán hónapok óta teljesített szolgálatot, naponta 14-16 órát töltött 95 közveszélyes elmebeteg között, mennyiben befolyásolta őt a cselekmények elkövetésében.

A vádlott a felszabadulás óta ápolónő, munkáját kifogástalanul, kiválóan végezte. Az orvosszakértő megállapítása szerint értelmi képességei az átlagosat meghaladják. Politikailag képzett jó káder volt.

Mindez megfontolás tárgyát képezheti abból a szempontból, hogy vádlott személyének társadalmi veszélyessége olyan méretű, hogy őt a társadalomból végleg el kell távolítani, avagy egy, a cselekménnyel egyébként arányban álló súlyos szabadságvesztés büntetés kitöltése után, a társadalomnak ismét hasznos és dolgozó tagjává válhat-e.

A fentiek a védelem álláspontja szerint vádlottnak kegyelemben való részesítését lehetővé teszik.

Tisztelettel dr. R. Endre
védő

Kegyelmi kérvény elutasítva.